

A HARAGVÓ ISTEN

Kitört a szörnyű égi háború,
Dörög az ég, a villámok cikáznak...
A gazda térdre hull. És szomorú
Halk szava kél az esdeklő fohásznak:
„Mi jó Atyánk, itt sírunk szent neveddel,
Mindennapi kenyerünket ne vedd el!”

Harsogva szól a tornyos fellegekből
Világ ura az esdeklő fohászra:
Véges-végig a határon keresztül
Jégköveit dörgés közt szórja, hányja.
A gazda kél sápadtan és ijedten:
„Süket az ég! Az Isten is kegyetlen!”
S káromkodik, ahogy kifér a torkán,
Ordítózik, mint a sebzett oroszlán.
És futva-fut a pusztuló határba,
Zilált hajjal a villámló viharban...
Keserveit az égre fölkiáltja,
Mikor az ég nagy zengve-búgva harsan:
„Így, így, Uram, te nagy, erős, hatalmas!
Ne nézz nyomort, ne földi szenvedést!
A könnyező imádságra ne hallgass!
Csak rajta, rajta! Paskold a vetést!
Hagyd el te is a népet, Istenünk,
Ki téged már csak egymaga imádott!
Mindenki ránk tör, te se légy velünk!
Verd a kalászt, gyümölcsöt és virágot!
... Oly édes volt a pitypalatty danája,
Éledt szívünk szép csattogó szavára.
Az a kis fűrj hálát zengett neked,
Nekünk reményt... S most mind agyonvered!
Csak rajta, jobban!... Elfogyott a jég?
Megállj, szedek!... Van itt, Uram, elég!
Mind visszahányom, több köved ha nincs!
Nyújtsd a kezed! ... Ne! Kapd el és suhints!
Suhinthatsz már: nincs mit pusztítanod!
Beteljesült te szent akaratod.
... Én jó Atyám, nem perlek már veled,
Te bölcs vagy: hát dicsértessék neved!
Kicsépelte a telt szemű kalászt jól!
Kivette az ennivalót a szánkából!

Most már aztán hulló csillag helyett
Hullass az égből mindig kenyeret!
És arra kérlek, mint mindenhatót:
A semmiből fizesd meg az adót!
Villámoddal, mely oly fülhasgató,
Hasíts le sebtiben egy nagy faágat!
Magának abból a földönfutó
Vándorbotot, koldusbotot csinálhat.”

Dörög az Úr fönséges nagy haragja:
„Ki nyitja ajkát vakmerő panaszra?
Borulj le, féreg, a színem előtt!
Mit lázadsz, hogy megvertem a mezőt!
Azért fordul el tőletek kegyelemem,
Mert nem hisz már a föld népe sem bennem.
Nem mond igaz szívből fakadt imát,
Bálványt farag, aranyborjút imád,
Elhagyja a szabadság Istenét,
Eladja a rabságnak mindenét,
Eladja lelkét s véle csúfot úz,
Mely homlokomból pattant tiszta tűz,
Levetkőzi magáról képemet,
Nevem már-már csak agyrém, képzelet.
Ledöntenétek égi trónomat,
Éreztetem hát sújtó karomat!
Tudjátok meg, vakok, hitetlenek:
Mindig voltam, mindig vagyok és leszek!”